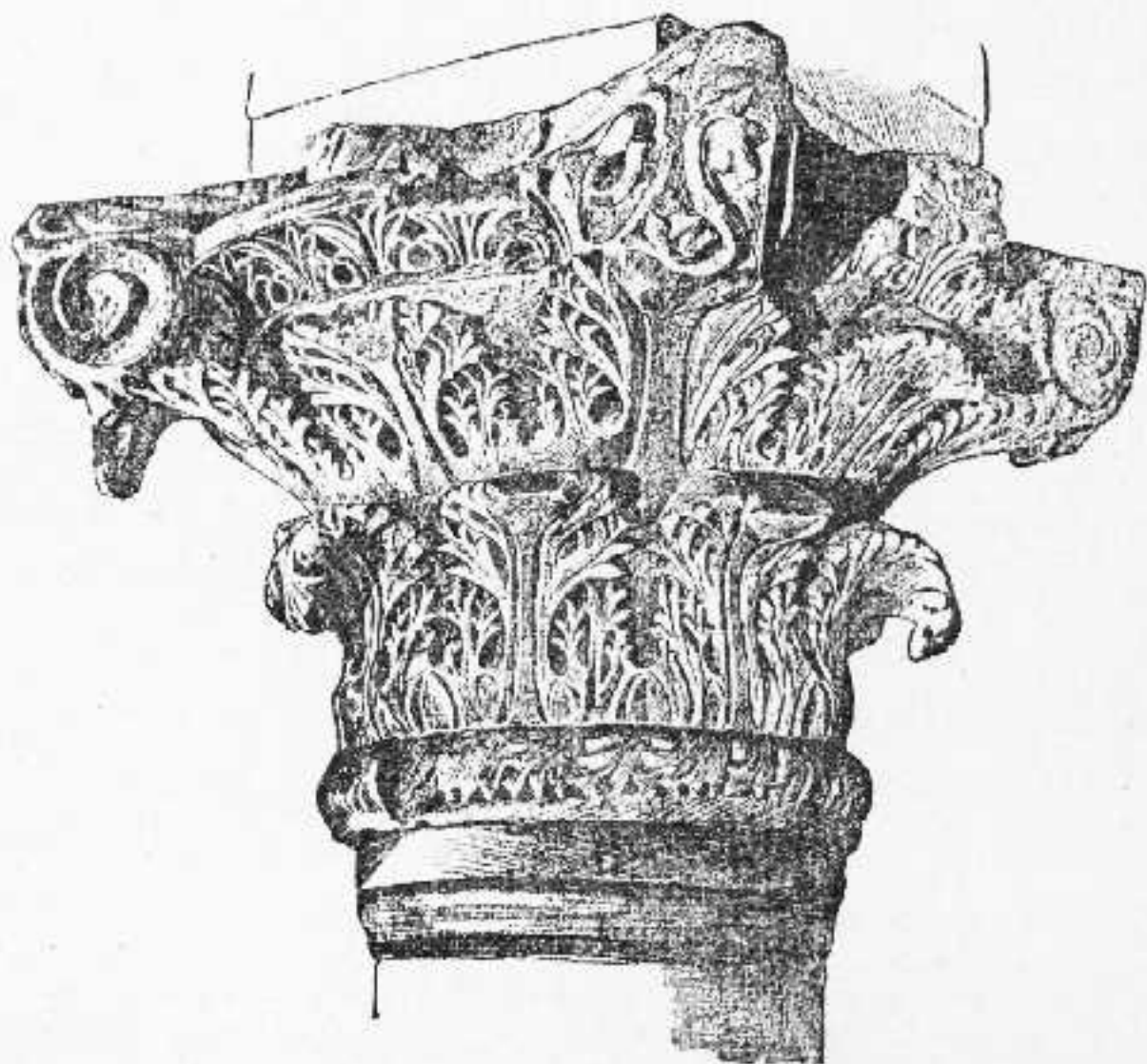

καθορᾶται σαφῶς ἐφαρμοζομένη νέα τεχνοτροπία εἶναι· ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Χρυσῇ Πύλῃ (388—391). Ἐν τοῖς κιονοκράνοις τῶν παραστάδων αὐτῆς εὐρίσκομεν μὲν τὸν συνήθη κορινθιακὸν διάκοσμον, δηλαδή τὴν παλαιὰν ῥωμαϊκὴν ἄκανθον (*acanthus mollis*), ἀλλὰ ταύτης οἱ λοβοὶ εἶναι λίαν ὀξείως κεκομμένοι, τὸ δὲ σπουδαιότερον εἶναι ὅτι ἐν αὐτῇ εὐρηταί¹ ἀκριβῶς ἐπισκοπούμενη ἡ ἐξῆς σπουδαιοτάτη λεπτομέρεια· τὸ

Εἰκ. 45. Θεοδοσιακὸν κιονόκρανον (Laurent).

ἄνωθεν καταπίπτον φύλλον τῆς μαλακῆς ἀκάνθου περιβάλλεται ὑπὸ ἀκάνθου ἄλλης κόψεως, τῆς λεγομένης ἀκανθωτῆς (*acanthus spinosus*). Ἡ τοιαύτη καινοτομία, ἣτις ἠδύνατο νὰ νομισθῇ ὡς αὐθαιρεσία τοῦ λιθοξόου καὶ ἡ ἐν τοῖς φύλλοις παχεῖα πριονωτὴ κόψις μικρὸν βραδύτερον παραγκωνίζει τὴν ἀρχαίαν ἄκανθον, δημιουργεῖται δ' ἐξ αὐτῆς τυπικὸν κιονόκρανον ὅπερ διαρκεῖ ἐπὶ ἑκατονταετηρίδα ὅλην¹.

Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ λεγομένου θεοδοσιακοῦ κιονοκράνου.

¹ Strzygowski ἐν Byz. Zeitschr. I σελ. 66 κ. ἑ.